

Entrades i sortides del forat

per Bartomeu Ribes

Ordre del dia

Bec el vermell líquid de la pell feta matí i monotonia. Laberints. Com un cristall molt gruixut per on, si hi puc passar, m'encetaré. Regalims del pensament distant i trist. Cap a on? Cap a on –repeteix la pregunta–, tu i jo, tan abraçats? Laberint del regalim, visc en un forat, paràsit. De gemegoses queixes, paràsit. Meues? Entrades i sortides, amb paper blanc, hi haurà sovint. Sortim de nosaltres. Hi entrem, a nosaltres, abraçats. Ambdós? Èxtasi del ball, martiri i l'endemà, si encara te'n recordes. I molt enllà. Calaixos de secrets, plens de cartró: mentida amb pols, amb llavis del bes mineral. Compartim, fregall, l'albarà dels dijous amb l'esperança. Fals. Fals, i plom del cor. Fals, i serradís del sexe. El teu sexe, amb una roda de molí, sense un bocí pelat i ben tendre. Si escric, cau el sostre. No hi ha hagut cel mai. Mai no hi ha hagut cap altura. Lletres com llàgrimes calcularem. I escrivim. I plorarem. I plorem més que si escrivíssim sempre.

Germen

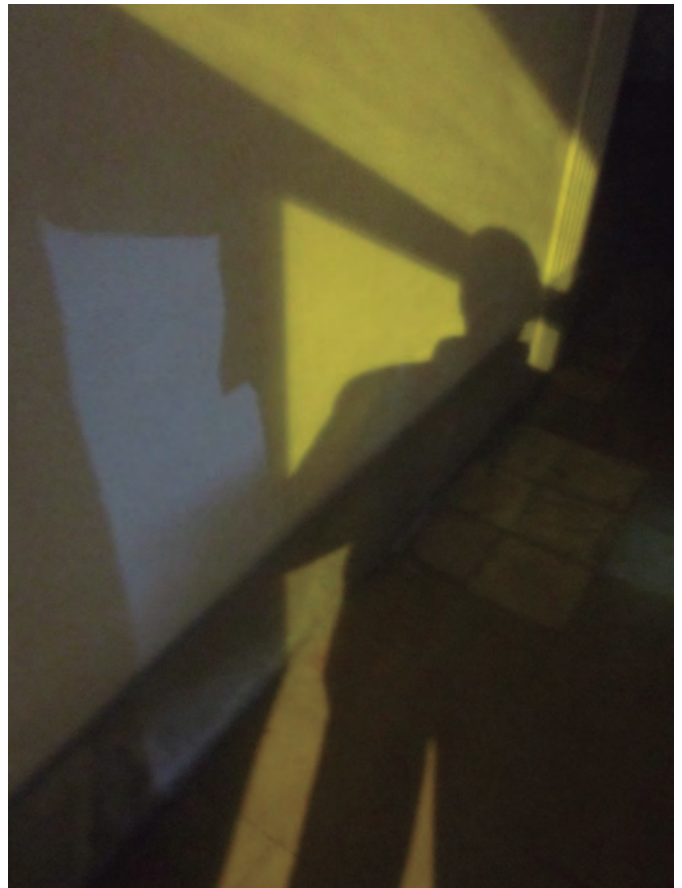
Bel·licosament poc, tal volta groc, no t'he tocat des de fa tant de temps, pou mort, cos de misteri, calaix buit del silenci.

Preparatius

La pàgina que ocupa un cercle del color de la llebre. La llebre que s'escapa de la tortuga relativa. El vent, amb plugims mínims, que compagina literàries aficions amb el cinema mut (*Assumpta est Gloria Swanson in caelum*) o amb la gastronomia del berenar (ciència clerical, per cert, segons sant Luis Buñuel). Perquè, digues: tu somies o escrius, et desvies o escrius, sobrevius o escrius? Taula de metacrilat, sobre la qual hi ha el diari, les ulleres, un llibre obert, una tassa amb regalims i la cullera d'acer inoxidable, revistes.

Improvisació

Partirem un tros del migdia. Vermell, el cartílag del vent. La línia recta, partida, dona resultats

equivocats. S'ha de jugar a resoldre els comptes i a patir molt. Escampats, no crus, aquells trossos de tu. Fa un vent melodramàtic, rutilant, al forat de les sortides. Paquets de paraules, escrites en plural, i abocaments líquids del so. Pens a l'inrevés, i cap a endarrere. O et buscava amb la veu, que em semblava era el tacte, si tanta confusió m'ha de permetre, tot negre, que em fiqui dins la nit, escaldat de dalt baix.

La gàbia del passat

Tot anava pitjor a la gàbia del passat. O bé jo era massa incrèdul, o bé m'excedia amb infantils, amb ingènues teatralitzacions d'estricta privacitat

autista. D'acord: tot anava pitjor i jo no sabia reconèixer, nèixer pel meu compte a la vida que m'envoltava i al món que germinava dintre meu. Ara mateix, però, quan ja sóc en el present, els resultats, les conclusions, seran pitjors. Hi ha dies durant els quals molt poc, quasi res, no em serviria. Vent i grisos i blaus a cala Pada. Branques seques, a munts, a la vora del camí. Terra vermella encara un xic mullada. Insostenible presència del desànim. Insuportabilitat de mi mateix.

Porgada

A la cambra tancada de la boca, silenci meu, egoista callat personatge. Els llavis demanen independència, a un quart de sis; en demanen i hom podria creure que n'exigeixen: d'un color vermell i quasi obrer. Independència, separació, autode-terminació completa i lliure. Concedim, parlamentaris, la meva voluntat, les lletres vocals de la pau, jo mateix, sencer de cap a peus, aquest qui us parla, totes les exigències demanades. Considereu que sóc el cap d'aquesta ficció i, si voleu, deixeu-me fer el paper de mestre de cerimònies. Els meus llavis, així, esdevenen estat-nació. Amb el president de la república dels llavis, dos vicepresidents i un gabinet ministerial complet. Ara demanen, ràpids buròcrates, un portaveu o dos de la mesa del poder, l'ingrés dels meus llavis a les Nacions Unides. I es trasllada l'ambaixador dels llavis a la ciutat del

Vaticà: el seu primer acte oficial fou besar, de genolls, els anells de Sa Santedat catòlica, apostòlica i romana. A la cambra tancada de la boca, de la boca sense els llavis, pura expectació i alguns precés provinents del paladar, de les genives, de les mateixes dents gramaticals i, de sobte, molt i massa xerraires, cosmopolites. S'esdevé, en el recòndit món interior de la meva boca, el molt conegut, el més esperat miracle de la carrera diplomàtica: pau i converses, diàlegs i còctels, entesa i bon gust i caviar iranià. També comença llavors el procés de beatificació de les meves genives, com sabeu, tan amigues dels miracles. I un torrent vell que va morir ja fa algun temps, de sobte, reneix a Peralta i desemboca a la platja de Cala Pada. Els meus poemes es banyen amb Charlotte Gainsburg, mentrestant, devers les set, i la posta de sol s'ha acursat penosament, i ja no hi ha porgada que valgui. M'heu sentit.

Escala

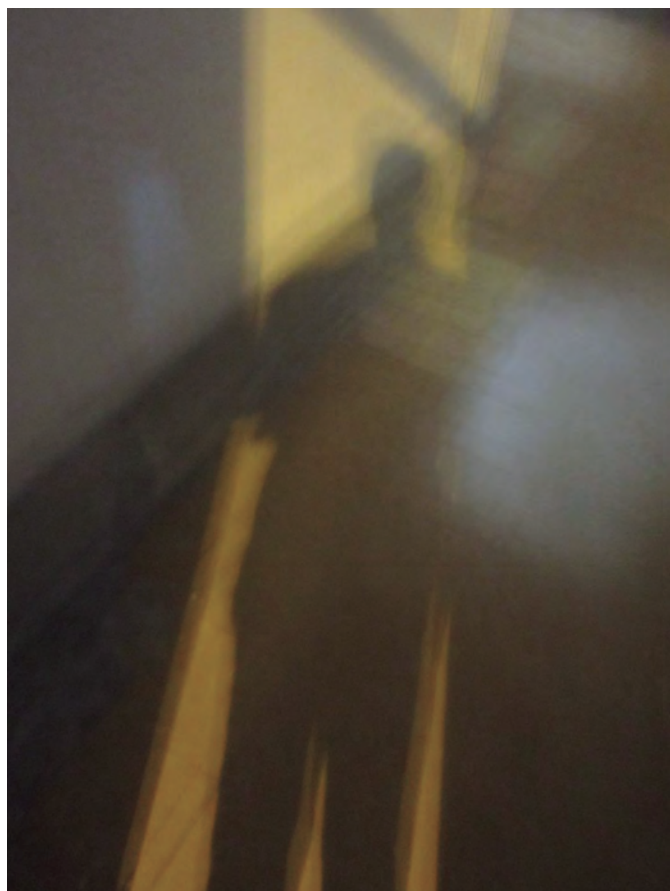
Baixes per l'escala dels gemecs: un graó i un graó fan terrible la paciència. És ficar-se dins un pou, aquest teu anar fins davall de tot, amb els trossos ja prou mínims d'esperança que et resta. Baixes. Després, un tram nou d'escala, i encara et fiques sota un núvol, perquè ploqui. I no plou. I no hi ha ningú. I no s'esdevé res de tot allò que tu voldries que t'hagués passat. I no passa res. Però baixes més, i et quedes immòbil. Has perdut la precaució, la cautela. I no saps que l'anada endarrere, el retorn, la pujada seran impossibles. Et trenques per dins. T'has fet de gel. I ja no et mouràs ni per a obrir una mica els llavis fets de carn que sembla com a despintada. Baixes, i de tot, penses que n'hauràs hagut la certesa, però també el dubte.

Hipogeu

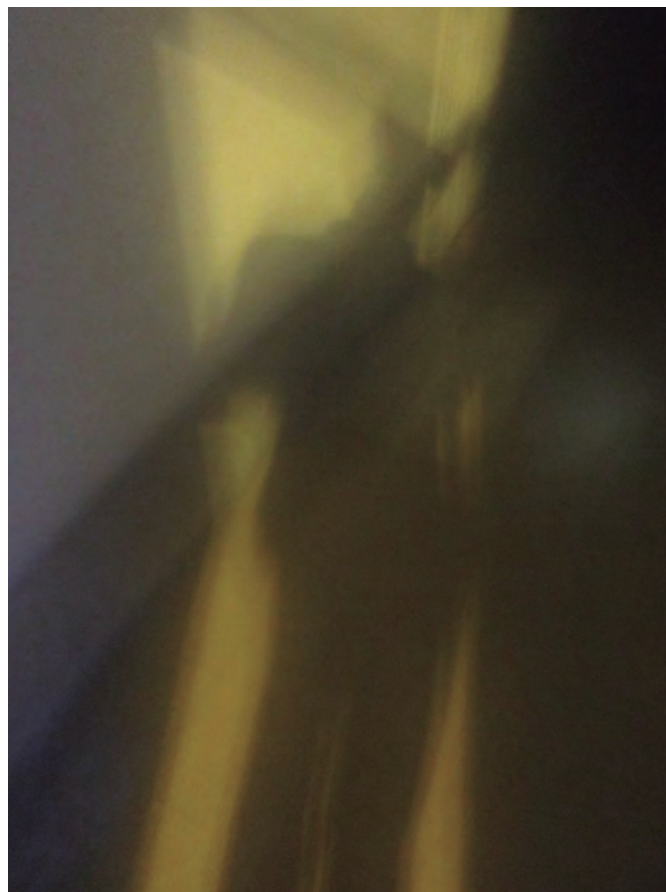
No ordena orar el director d'orquestra: núvols diminutius, sostre lògic, de zenc; o gira-sols, o groga musicalitat consentida; o la rosa silenciosa, o un pom de psalms que semblen flors de plàstic. No s'escalfa un ou al bar del port, ni ens ordena ni ens tresca el cor, la gavina conservadora, la rata alada de les penyes, en volar. Joan. Joan des Savinar, que no hi ets, ca! Joan Sebastià. Joan Sebastià Bach, t'hem sentit, el món sembla ser nostre i prop de la glòria. Perquè anit, improbable, la lletra central de l'àngel sexual cau de tots els diccionaris i no hi regressa. O mor Jimmy Hendrix, vomitant, amb una guitarra de napalm penjada de l'esquena. Ull, ets el traïdor insensible dels blaus de l'aigua bruta.

Afaitat amb projecte literari fusterià no inclòs

La vida tan sols complau, per complet, els babaus; i, en particular, crec, si creuré, si puc referir-me a

El llit és el centre
del món. S'ha acabat
la circular descripció
dels satèl·lits. Amb
els llençols, i amb una
flassada, amb el
coixí n'hi haurà prou
per a la recerca
de les explicacions
que buscàvem

dues o tres concertistes de piano, la vida de cada dia ha arribat a ser com un orgasme constant. M'estalviaré els noms i les rareses. Desembocant aviat contra un mur que se'm fa com un gran malentès. Perquè el pitjor de tot és no entendre's. El pitjor de tot és no entendre's sempre que s'intenta d'entendre's a un mateix una mica, ni potser a la primera hora d'intentar-ho. El pitjor de tot és xocar contra un mateix, de bon matí. Per exemple, en afaitar-se la persona, l'individu, el protagonista dels fets. Afaitar-se és prendre contacte amb les pèrdues diàries. Vida de babau: és creure que l'escriptura és una bona crema d'afaitar. Allunyada vida de la concertista de piano. Ella, llunyana i natural amb l'instrument, mai no s'haurà d'afaitar, ni tan sols per a estalviar-se d'escriure versets i cantar-los. Però com que hi ha bondat, també hi ha la monotonia bondadosa. I el pitjor de tot, no ho sabem com, però redreçat per algun canvi que amb tecnicismes, segurament, s'ha produït, es constitueix en el millor i l'aprofitarem. Sentim música que no se sap d'on ve, repeticions d'un més enllà que ens llepa l'ombra, i hi ha algú que ho veu tot, i calla a posta, perquè escoltem sense interrupcions de cap mena aquesta meravella, o no se sap què és, que no para de sonar, i que ens fa quasi eterns i molt més que feliços a cada nota que passa i es transforma en una altra de nova que segueix sonant. Tocant de peus a terra, ens raja

sang de la galta ensabonada i rasurada a mitges, li direm.

Mur

Mur. El mot vespral, aspre. Munts de murs. Muts. Si la pell de la llum acompanya la posta. Mur de llum. Mur de llum de metacrilat. És l'excés brillant, blau. L'últim blau, captiu, cap a endarrere, caigut. Soledats rases, de paper, de sol o de canvi de lluna. Al meu davant, quan el pla gemec s'inclina, com una boca que vol parlar amb un mur, però que no ho pot fer. Mur, més mut pel gemec dels mots, vinc cap a tu.

Gual permanent

El llit és el centre del món. S'ha acabat la circular descripció dels satèl·lits. Amb els llençols, i amb una flassada, amb el coixí n'hi haurà prou per a la recerca de les explicacions que buscàvem. Al llit, entre d'altres activitats, s'hi llegeix i s'hi pot escriure. S'hi dorm, recorda-te'n, tu hi dorms, al llit. La vida horitzontal del llit, podria ser com un exemple, d'aquesta vida que ens ofereix, dibuixat de la mort, un bon croquis. Però la mort del llit, a trenc d'alba, aconsella la pràctica del silenci. Callem. Callem amb tanta ostentosa llum que ens despertaria si la deixem passar aquí.

BARTOMEU RIBES ■